

NUMERO 2

ABRIL DE 1997

CAMÍ NOU

la revista

Consell de redacció:

Rafa Julve
 J. Carles Ocaña
 Dani Rovira
 J. Enrique Mas
 Oscar Martí
 Jaume Jàrraga
 Xavier Jàrraga
 Santi Blasco
 Faico Eixau
 Nèstor Salvador
 Eduard Soliva

Maquetació:

J. Carles Ocaña
 Rafa Julve

Agraïments:

Manolo Marqués
 Anna Lliberós
 Josep Foré
 Manuel Llorca
 J. Carles Lliberós
 Xavier Rovira
 Alejandro Mora
 Sheila Ribes
 C. M. M.
 Antonio Alapont
 Casa de joventut
 "QUELCOM"

Els diversos comentaris que hem sentit i en els quals hem estat immersos els membres del consell de redacció de CAMÍ NOU ens fan pensar que la revista segueix suscitant en els benicassuts un fort interès en alguns problemes que tenim a BENICÀSSIM. Malgrat açò, aquells que es consideren amb el dret de dir el que volen, pareix que es reprimisquen a l'hora d'escriure allò que manifesten parlant. Tindran por d'algun tipus de repressió predemocràtica i prehistòrica o és que és molt còmode llençar la pedra i amagar la mà?

Per altra banda, hem d'agrair sobretot, la col.laboració rebuda per part de Manolo Marqués i Agut, al qual estem pensant de convertir en redactor de la secció d'esports (si ell vol, clar!).

També ens agradaria destacar l'aportació feta per part del regidor del 'Asociación de Residentes y Veraneantes de Benicàssim. Gràcies al seu article hem aconseguit traure'ns del damunt les acusacions infundades que des d'alguns col.lectius es venien pregonant. Ni tenim el carnet de cert partit polític a la boca ni som fills de cap regidor. Què passa? Què encara continuem pensant que existeix la Inquisició?. CAMÍ NOU almenys és una publicació totalment gratuïta on cap dels membres del seu consell de redacció s'ha de canviar el nom per poder treballar a un altre mitjà de comunicació.

Per finalitzar i per enèssima vegada, convidem a tots aquells benicassuts i benicassudes a escriure del tema que vulguen, i posem èmfasi sobretot, en la col.laboració femenina, ja que pareix ser que la majoria de les dones de BENICÀSSIM no tinguen opinió. Esperem que això no siga veritat.

LA GENT DE LES VILLES, SI QUE ÉS DE BENICÀSSIM

En el número de febrero de esta revista se publicó un interesante artículo de Rafa Julve sobre la procedencia y la forma de vivir de la gente de las villas.

Como concejal en el ayuntamiento y miembro de la Asociación de Residentes y Veraneantes, me gustaría continuar el análisis sobre esa cuestión, incluyendo la reflexión de una persona, como yo, que no siendo nacida en Benicàssim, lleva viviendo aquí 15 años y, también, además como parte de las muchas personas de Castellón y de otros lugares que residen en este pueblo. Comenta Rafa Julve en su escrito que a su entender en las villas hay gente de tres clases:

1ª.-Los que viven en las villas pero han nacido en el pueblo, no tienen ningún conflicto y se consideran totalmente de Benicàssim.

2ª.-Los que se consideran de las villas y dejan siempre bien clara su diferenciación villas-pueblo, haciendo continuamente presunción de lujo y ostentuosidad.

y la 3ª.-Los que afirman ser de Castellón, aunque por las noches van a dormir a Benicàssim, e inten-

tan que ese pueblo sea barriada de Castellón.

Por mi parte creo que es necesario añadir, al menos, una 4ª clase.

El grupo formado por aquellas personas que sintiéndose a gusto viviendo en las villas no han nacido en Benicàssim, participando activamente en la vida social del municipio, con el interés de todo buen ciudadano que pretende mejorar el lugar en el que reside y en el que, como en mi caso, han nacido sus hijos.

Esta 4ª clase de la gente que vive en las villas y que no son de Benicàssim está compuesta, en su mayoría, no por terratenientes ni rentistas, sino por familias trabajadoras, hombre y mujer, en las que su única ostentación y lujo, si puede llamarse así, es tener el orgullo de haber conseguido, con el esfuerzo y el dinero de su trabajo, vivir en un chalet, una villa o un apartamento frente al mar.

Me consta que es deseo de ese grupo de personas, que viven en las villas, ayudar en lo posible para que este municipio tenga una buena calidad de vida, excelentes colegios, guardería, centro de salud, buenas comunicaciones con otras pobla-

ciones, servicio de autobús, limpieza de calles, jardines públicos, plazas, etc...

Estas personas de las villas llevan a sus hijos a la escuela, al instituto, a la escuela de música, a idiomas, al tenis, al fútbol, a las actividades culturales del municipio, y hacen sus compras habitualmente en los comercios del pueblo.

Este colectivo de personas que vivimos en las villas pero que no hemos nacido en Benicàssim compartimos, como no, la afirmación de Rafa Julve, "las villas son el pueblo, el pueblo son las villas y todos somos de Benicàssim".

Para terminar me gustaría que entre todos, vecinos de las villas y del pueblo, hiciéramos lo posible para que el día en que desaparezca la barrera física del ffcc, que separa las villas del pueblo, en ese momento también hayamos eliminado de nuestras cabezas las posibles diferencias existentes entre unos y otros. Ese día sí que de verdad podremos decir: todos somos Benicàssim.

Manuel Llorca Sellés

AGRAÏMENT A EVIAN I A BENICÀSSIM

En nom de la família Lliberós Soliva i, per mig d'aquesta publicació, m'agradaria donar les gràcies, en primer lloc, a tot el poble d'Evian pel seu bon tracte i preocupació que han demostrat cap al meu germà Carles. Tracte que no només s'ha reduït a la corporació municipal i personal de l'hospital, sinó que a més a més s'ha generalitzat a tota la població, que s'ha interessat constantment per l'estat i per l'evolució de l'operació.

Crec que estem prou confosos al pensar que la gent estrangera té un caràcter més tancat que el nostre, i que hauríem d'aprendre un gran valor que ens ha demostrat aquella gent: l'amabilitat. Pot ser nosaltres siguem més oberts en aparença, però a l'hora

d'afrontar un problema i de tirar una maneta, sempre ens sortim per les rames.

Dóna gust saber que pots estar lluny de casa, sense conèixer l'idioma pràcticament i tindre tot el suport amb el que ens hem trobat.

Per finalitzar, també voldria agrair a totes les persones de BENICÀSSIM el seu bolc, que des d'un principi s'ha deixat notar. A tots ells: moltes gràcies!

Anna Lliberós Soliva

SANT ANTONI: VÍTOL!!

Anava el mes de desembre cap al seu desenllaç, que no és un altre que un any nou. Tots, pensavem en diferents coses. Els uns en "Nadal", altres en "cap d'any", i altres, entre els quals m'incloc jo, anàvem més enllà de "Reis" i teníem la ment posada ja en "Festes de gener"; festes de Sant Antoni que per a molts benicassuts tenen més importància que les de setembre, bé per unes coses, bé per unes altres. Tal volta siguin més rellevants en quant a significació, almenys per a mi. Alguns ja preparaven les festes i posàvem els nostres ulls en la nit de la Coqueta: carroces, carros, grupes, tropell... tot un munt de motius que envaeixen els nostres carrers durant la nit de Sant Antoni, tot i havent passat abans pels rituals del foc.

Una volta el dia arribat, uns amb més treball que altres, però tots amb la mateixa il·lusió, teníem preparades les carroces, carros, grupes... i estàvem amanits per sortir a escena.

Quan varem emprendre el camí cap al lloc designat com a principi de la desfilada, va començar l'odisea, que no era altra que intentar que el treball realitzat setmanes abans, no es veiés afectat per la gran desorganització regnant als carrers d'accés al lloc esmentat, inclosos els carrers destinats a la coneguda desfilada; ja que aquestos a més d'albergar tanques per preservar-los del tràfic, eren replets de fogueres que a punt i hora de desfilar s'endevinaven insalvables per als tractors, carros..., el que es va vore remarcat amb la caiguda d'alguna carroça amb la total destrucció de la mateixa, que va vore així recompensat el treball dels que la componien.

Altres amb millor sort, puguèrem amagar al públic (molt escàs aquest any) i sobretot al jurat, els desperfectes ocasionats per culpa d'aquells responsables que, supose, tenien la competència d'organitzar la nit de la Coqueta. Aquesta patètica i deplorable situació viscuda, tan sols mereix donar la nota de 0 a la comissió organitzadora de la festa.

Açò, juntament amb la manca de participació existent, degut a que la festa no està gens fomentada per l'ajuntament, que no és capaç de seduir al poble per a que estiga de festa, fa més trista la participació.

Un altre tema és el dels premis, que més que insuficients

són insignificants, encara que no han de ser els diners els que duguin al poble a participar-hi, però sí aquells que facen més fàcil la participació. Per citar un exemple, aquest any tan sols va participar en concurs una grupa, que amb 15000 pessetes de premi, si l'animal era llogat, segur que el participant va tindre que rascar-se la butxaca, i no poc, per a poder participar.

I no cal parlar massa del jurat. A l'hora de repartir els premis, no sé si és mania persecutòria o és realitat, més que el treball realitzat, el motiu descrit o la qualitat, es mira més qui va dalt de les carroces o el tractorista... No ho sé!. La veritat, és que després d'otorgar un dels premis importants a un motiu que no reflexa el que indica el títol, com ha passat aquest any 97 amb la cova de Sant Antoni, quan el sant que hi era dins la cova era Sant Vicent Ferrer, deixa molt que desitjar d'aquells encarregats de jutjar el treball que realitzem. I no és criticar a aquells que, per falta d'un Sant Antoni, trauen a un Sant Vicent, ja que segur que per a ells ha suposat un esforç sortir a la Coqueta, un 10 per a ells, i un 0 per al jurat que ha demostrat l'ínfim coneixement de tradicions, motius, i cultura del nostre poble.

Tan sols demane que per les properes festes, els actes més commemoratius i solemnes, siguin un poc més fomentats, ja que estan en camí de desaparèixer. Igual és que volen canviar Sant Antoni per la Magdalena.

Faico Eixau

MÉS ZONES DE JOCS PER ALS XIQUETS.

L'ajuntament de BENICÀSSIM no se'n ha adonat que al poble hi ha un sector de xiquets d'edats compreses entre els vuit i els catorze anys que no tenen on anar a passar les seues estones d'esplai.

A l'eixida del col·legi, molts d'ells dediquen a jugar al carrer amb el perill que això comporta, no només

pel trànsit, sinó també per la por d'alguns comerciants i veïns a qui els trenquen els cristalls. S'haurien de replantejar la possibilitat d'ubicar llocs on puguin anar a les anomenades hores lliures, ja que a les edats d'aquests xiquets són moltes. Per exemple: parcs on pugui haver una zona destinada al futbol,

perquè avui en dia és l'esport preferit tant de xics com de xiques.

Jo crec que no hi hauria cap problema per assentar aquests espais de diversió.

Sheila Ribes Tolosa

FESTA PER LA LLENGUA A BENICÀSSIM

Els col·lectius per la Llengua i la cultura de Castelló celebren des de fa 10 anys la **Festa per la Llengua**. Una festa en la qual d'una forma totalment alegre i divertida es fa vore que l'ensenyament en valencià no és una cosa rara i estranya, sinó més bé al contrari, una opció totalment natural i seriosa al mateix temps de rebre una formació que sense cap dubte, té el mateix nivell que el que es pot rebre en qualsevol altra llengua.

En la festa per la Llengua ens podem trobar amb tallers de manualitats, jocs, paradetes, grups de xanques, cercavila amb dolçainers i moltes altres coses, totes elles preparades pels centres escolars de distintes comarques. S'estima que en aquesta edició poden vindre entre 6.000 i 8.000 persones.

Enguany els col·lectius van pensar en la possibilitat que aquesta festa es féra a BENICÀSSIM i així ens ho van proposar a l'APA Sant Antoni i al Col·legi Públic Sta Águeda, ja que el nostre col·legi té una línia en valencià

des de fa cinc cursos.

La resposta per les dues bandes va ser immediata amb un sí ple d'il·lusió. En primer lloc ens vam adreçar a l'Ajuntament i van rebre la notícia també amb molt bona disposició. L'alcalde va apuntar com a lloc de la festa el carrer de St. Tomàs i ens va parèixer el millor que es podria triar. Per part de la regidoria d'educació se'ns facilitarà tota la infraestructura necessària així com l'ordenació del trànsit, aparcaments, etc.

El regidor de cultura ha posat a la nostra disposició el Teatre Municipal i la Casa de la Cultura, i a més ha preparat una actuació especial al Velodrom Municipal com a anunci de la festa per al dia 23 de maig.

Per part de l'APA Sant Antoni ens vam plantejar que la festa, a més de les activitats de tots els anys, també podria tenir un altre punt de vista i vam pensar en la nostra llengua amb una visió de present i de futur, pensant en les noves tecnologies. Així, estem preparant un plató de televisió on els xiquets podran vore les possibilitats d'aquest mitjà de comunicació.

També estem preparant un taller amb ordinadors on es podrà navegar per Internet i connectar amb qualsevol lloc del món on hi haja informació en català.

Per altra banda estem treballant en una edició especial de la Declaració Universal dels Drets Lingüístics (aprovaada per la Conferència Mundial dels Drets Lingüístics a Barcelona el 6 de juny de 1996). També s'està pensant fer una edició d'un còmic de la història de la Llengua. Tot açò esperem que estiga a punt el dia 25 de maig, que és la data escollida per a la festa.

Només em queda donar les gràcies a totes les entitats que hi col·laboren. Per finalitzar dir que com a membre de l'APA Sant Antoni vull formular dos desitjos que poden semblar contradictoris, però que si es pensa una mica tenen fàcil comprensió:

El primer és que tant de bo els propers anys els col·legis de BENICÀSSIM vagen a totes les festes i monten la seua paradeta.

El segon és que en un futur no molt llunyà no facen falta les festes per la Llengua. Seria molt bon senyal.

Josep Forés Vallejo

EL BIM "PASSA" DE LA LLENGUA

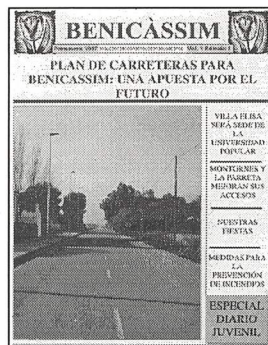
Fa uns dies que va eixir al carrer la nova publicació del BIM (Butlletí Informatiu Municipal) amb una nova imatge per intentar ser la veu del poble. Veu que principalment s'expressa en valencià i que, al parèixer, no sabien els del Gabinet de Premsa de l'ajuntament a jutjar per les aparences; i és que de la totalitat que conforma la revista només un article, i és de la secció d'opinió, apareix escrit en la nostra llengua. S'ha arribat fins a un punt que, fins i tot l'article que parla sobre la celebració de la Festa per la Llengua, s'anuncia en la llengua oficial del país i no en la de la comunitat. Pareix que no s'hagen adonat que la festa és per promocionar l'ús del valencià a tots els nivells. Si senyors, l'ús del

valencià. Hagueren pogut tindre un poc més de tacte i, si no volien escriure tota la revista, almenys si els articles que estan més relacionats amb ella.

Parlant de l'esmentada festa, que es realitzarà el proper dia 25 de maig, esperem que la reivindicació aconseguisca que s'empre més el valencià. No només a l'educació, sinó a tots els àmbits lingüístics (cultura, mitjans de comunicació, i, perquè no, a l'església, si és que ningú s'oposa a escoltar la Bíblia en la llengua que parla a diari).

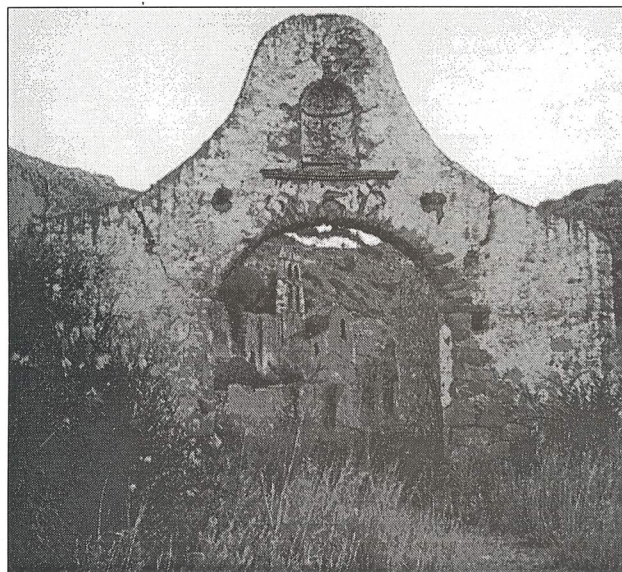
Per finalitzar només m'agradaria dir que participeu en la trobada per obtenir un futur en valencià.

Anna Lliberós Soliva

EL NOSTRE PATRIMONI HISTÒRICO-ARTÍSTIC ES TROBA ABANDONAT.

El nostre poble és ric en monuments històrics. Però pareix que ningú tinga intenció de sanejar-los i restaurar-ne cap, i pel contrari deixen que s'acaben de desfer. És molt corrent a cada campanya política municipal, l'aparició en els pamflets polítics de paraules com: "promoció y conservació del patrimoni històrico-artístic". Açò queda molt bé a l'hora d'escriure el pamflet, però ¿qui es meneja després per complir aquestes promeses?. Jo, després de veure les condicions en que es troben algunes de les principals construccions i monuments del patrimoni històrico-artístic de BENICÀSSIM, em pregunte... ¿què passa?. Si peguem una miradeta de prop al vell monestir del Desert de les Palmes podrem veure en quin estat es troba. El monestir, a més d'estar mig enderrocat per les saccejades d'un terratremoll l'any 1783, es troba quasi cobert per brocs nascudes en mal lloc, dins de les parets o pegades massa als murs del monestir que l'únic que poden fer les seues arrels és afavorir l'erosió i desfeta d'aquest. Però a mi se'm cau la cara de vergonya quan entre "dins" del que queda de monestir. És ple de fem i pintades satàniques!! El nostre monestir del Desert de les Palmes, llar durant molts anys per als monjos carmelites i testimoni de guerres i incèndis, testimoni de la història de benicassuts i benica-

ssudes, ¿es mereix aquest agraïment?.

Com he dit abans BENICÀSSIM és ric en aquests tipus de construccions i el monestir no és precisament l'únic que està en aquest estat... tan degradat.

També podem observar el castell de Montornés, una altra construcció històrica del territori de BENICÀSSIM, la qual ens deixa vore el passat àrab del territori. ¿En quines condicions està?. Abandonat i oblidat serien els adjectius més suaus que podríem dir. Sabent que Cabanes va ser capaç de restaurar el castell de Miravet i sabent que BENICÀSSIM té un potencial econòmic superior, doncs...

A més del castell moro de Montornés, també tenim una altra construcció àrab, que no sé per què, però està un poc ignorada i no se li dóna la importància que té realment. Estic parlant de l'antic corral de la Comba, situat dalt de l'autopista, a tres-cents metres del mas de Salandó. Aquesta construcció, una de les més velles a les terres benicassudes, es troba en un estat prou "bo" i gràcies a ningú. Les pedres centenàries que la sostenen tenen "bon" aspecte, però en conjunt està camuflat per *romigueres, argilagues i matolls* d'altura considerable. No és un corral qualsevol, per a escriure la seua data de naixement hauríem de remuntar-nos molts segles enrera. Doncs, aquesta relíquia està abandonada també.

¿Qui sap hui que BENICÀSSIM té restes presuntament iberes?, doncs molt poqueta gent. Però és així, darrere del mas del Pi tenim un xicotet tossalet on encara perduren tota una sèrie de restes que les podríem datar entre els segles VI i II a.c., perteneixents als Ibers. Doncs allí estan i encara cap governant s'ha interessat en que es fagen algun tipus d'excavacions, almenys de reconeixement per vore si es poden treure peces de ceràmica o qui sap que. Com anem sobrats de turisme... Passant a l'altre costat de BENICÀSSIM, al peu dels cantalars, està l'ermita de Santa Águeda, la primera

ermita en la història de BENICÀSSIM. Santa Águeda va ser saquejada farà ja almenys tres anys, i des d'aleshores la imatge del Cor de Jesús que precideix el cim de la muntanyeta romant sense cap ni braços. Encara que eixe terreny siga de propietat privada (igual que el dels anteriors monuments esmentats), l'ajuntament de BENICÀSSIM per respecte i pel sentiment del poble podria afavorir, motivar i subvencionar la seua restauració. Potser per aquesta raó cada any puja menys gent a l'ermita o potser no...

Al costat de l'ajuntament esta la muntanyeta de la Sentinella, i en ella les ruïnes d'un castell d'origen àrab. Aquest castell manté alguns murs i aljubs en molt mal estat. L'origen moro es solidifica més per la vegetació que l'envolta, adzavara, paleres...etc. Bé doncs hui per hui la Sentinella és un niu de rates. És un poc desmoralitzador i un poc... i... que una construcció de tan alt valor per a la nostra història, estiga així.

BENICÀSSIM, un poble que s'està quedant a l'últim vagó del tren del turisme, podria treure's de la manega algun recorregut o circuit turístic pels diferents monuments del patrimoni històrico-artístic del poble. Podria promocionar més les muntanyes, ja que quan fa mal oratge i no es pot anar a la platja el turista no té res a fer a BENICÀSSIM. S'han de buscar alternatives, perquè sinó... tots a Benidorm.

Xavi Rovira

I QUÈ FAREM EN 16 HORES?

Un preguntava si algú tenia algun joc, l'altre deia que en tenia dos, un dels quals era d'investigació.

El viatge cap a Evian es presentava llarg (16 hores) i cadascú duia les seues distraccions per a no morir-se d'avorriment dins l'autobús, walkmans, llibres, jocs,... però quasi tot el món vam acabar de la mateixa manera, dormint.

El nostre grup dins del viatge estava clarament diferenciat ja que estava format per l'Associació Cultural Mitja Lluna, la Penya Inseguretat Social (P.I.S.) i uns quants membres de la banda de música.

Després de fer almenys quatre parades per a estirar les cames i repostar vam començar a vore les muntanyes nevades dels Alps francesos i poc després vam arribar al llac Lemán, a la vora del qual es troba entre altres pobles Evian.

El paisatge era diferent al que estem acostumats, l'estètica juga un paper molt fonamental en la vida d'aquets pobles, tots els detalls estan curats, es podia notar el bon nivell de vida d'eixa zona i el tipus de turisme al qual està enfocada la ciutat d'Evian.

Després de la benvinguda al "Palais de Congres" vam anar al C.I.S. (Centre International de Séjour), el nostre hotel on passaríem la nit del divendres, tot el dissabte i el diumenge de matí. Ens vam acomodar a les nostres habitacions i curiosament (o no tant) la gent jove va quedar situada en un edifici diferent de la gent menys jove.

En la resta del dia vam desfer les maletes, vam dormir o descansar i alguns encara vam tindre ganes de jugar un partit de volei quasi fins a l'hora en que la Unió Musical Santa Cecilia ofería un concert al "Palais de Congres" d'Evian, on tots vam poder gaudir d'obres com "Suspiros de España" o el divertit "Bolero de Rabel". A continuació venia el sopar, un sopar de gala on les autoritats d'Evian i el seu alcalde donaven la benvinguda a

BENICÀSSIM, representat en el viatge pel nostre regidor de Cultura José Antonio Casañ.

El divendres per la nit començava la marxa en una de les habitacions dels membres de la PIS, on vam inaugurar l'anomenat "COTO", lloc on realment es concentrava tota la gent i la beguda, i on tots vam anar a beure i a conversar. Aquesta nit va ser llarga, la festa a l'hotel finalitzava molt tard i no per sort bé, ja que un company i amic de tots va caure i es va fer mal.

El dissabte era el gran dia, havíem de fer l'espectacle dels moros mentre la banda ens marcava el pas en les festes de carnestoltes d'Evian. Ens vam alçar tard i un poc ressacosos fins al punt en que algú

va estar "KO" tot el dia i no va poder disfressar-se. Vam fer tard al desdijuni, però sort que teníem provisions.

Tota la Mitja Lluna i la P.I.S. vam dinar més prompte que la resta dels components del viatge (la banda de música), ja que la desfilada de carnestoltes s'iniciava a les 4 de la vesprada i havíem de pintar-nos la cara i ficar-nos els complicats "vestits de moros", mentre la gent de la banda passava el matí en una propera pista d'esquí.

Havia arribat l'hora de fer el nostre espectacle, ara que amb una mica de retràs per part de la banda.

Nosaltres vam encapçalar la desfilada de carnestoltes pels carrers d'Evian, tots estàvem nerviosos perquè volíem fer-ho bé i no

perdre en cap moment el ritme dels companys de "filà", però tots ens vam adonar que per la manera en que ens aplaudien i es quedaven bocabadats ho estàvem fent molt bé. La gent quasi no ens deixava passar, l'anècdota graciosa va ser que ens vam trobar pels carrers entre la multitud de la gent un grup de cristians i al trobar-nos de cara tots vam pensar que aquell maleït encontre podia acabar de la pitjor manera, per sort tan sols hi va haver un xicotet mal entés entre el nostre capità de files Rafa i un d'aquells cristians. Entre tots vam protagonitzar un gran espectacle al carnestoltes d'Evian.

Arribada la nit havíem de sopar al "Palais de Congres", sopar que a pocs va satisfer, i després teníem una invitació per al ball. Un ball molt animat on moltíssima gent es divertia i ballava al compàs de l'orquestra, per cert, orquestra que no oblidarem. Com és habitual en aquesta zona la festa acaba relativament prompte, o almenys no a l'hora que nosaltres estem acostumats, ja que el ball acabava a les 3 o les 4 de la matinada, així que tots vam optar i altres ja ho havien fet des d'un principi continuar la festa al

"COTO", on segur que estava garantitzada. Finalment, la majoria ens acomiadàvem quan el sol començava a eixir.

El diumenge de matí, el mateix que al dissabte, vam fer tard al desdijuni i ens vam anar a desdijunar a una cafeteria-pastisseria del poble. Després el grup vam donar l'últim recorregut pel port nàutic, pel Casino Royal, i pel poble, que per cert és preciós. Ens vam quedar en les ganes de passar a la ciutat que hi ha a l'altra banda del llac, Lausanne, però no hi havia temps.

Automàticament després de dinar, vam fer les últimes fotos del grup i ens vam acomiadar de les autoritats d'Evian.

Esperem tornar un altre any a Evian.

Nestor Salvador

L'EQUIP DE BÀSQUET DEL C.C.D. BENICENSE JUGA LA FASE D'ASCENS A PRIMERA AUTONÒMICA

Encara que molts veïns no ho sàpiguem, al poble contem amb un equip de bàsquet que ens representa en la segona divisió autonòmica de bàsquet. Es tracta del primer equip de la secció de bàsquet del C.C.D. Benicense.

L'equip, entrenat per Víctor Hernández, una volta finalitzada la lliga al grup on jugava, juntament amb altres equips de la província de Castelló i la de València, ha fet un important paper i la classificació final en quart lloc, darrere del Paterna, Borriana i Vall d'Uixó, l'ha permès accedir a jugar la fase d'ascens a primera divisió autonòmica.

Per a poder pujar de categoria, el Benicense s'ha d'enfrontar amb els primers classificats del grup de segona autonòmica d'Alacant i sud de València, i al finalitzar la lliga, els tres primers classificats obtindran l'ascens directe. Una volta jugats els dos primers partits d'aquesta fase d'ascens, el Benicense continua amb serioses possibilitats d'obtenir l'ascens a una categoria comparable a una preferent en futbol. El primer partit d'aquesta lliga, jugat a Alacant,

no va ser del tot favorable pel nostre equip Enfront d'un ambient advers i de les nombroses baixes per lesió, es va acabar per perdre aquest partit. La següent jornada, jugada al pavelló del Grau de Castelló va ser més favorable i el Benicense se'n va endur la victòria enfront d'un potent Maristas d'Alacant.

En aquesta competició, donat el caràcter autonòmic que té, s'exigeix el comptar amb un pavelló per a poder jugar, per aquest motiu el Benicense, de la mateixa manera que ho ha estat fent durant tota la temporada i en temporades anteriors, ha de jugar bé al pavelló del Grau o bé al de Grapa, amb la pèrdua del factor ambiental que suposa el recolzament d'un públic local que no es troba al

jugar fora de casa. A pesar d'açò, el Benicense ha pogut accedir a aquesta fase d'ascens i optar a una anhelada aspiració, jugar en la màxima categoria del bàsquet regional.

Hi ha que fer menció que aquest equip ja compta amb l'experiència de fa unes temporades d'haver aconseguit l'ascens de categoria. Es tracta de la temporada 92/93 quan l'aleshores equip provincial del Benicense va guanyar la lliga provincial, cosa que el va permetre obtenir l'ascens directe a segona divisió autonòmica, categoria en la que ha militat des d'aquell moment.

Cal dir que d'aconseguir l'ascens, suposaria per a l'equip un dels màxims guardons obtinguts en la història del club juntament amb el mencionat ascens

a segona autonòmica i l'haver optés la temporada passada el títol de copa. També seria doble satisfacció per al club obtenir l'ascens, ja que per un costat al quasi segur ascens de l'equip de futbol a primera regional, a hores d'ara va primer al seu grup, es sumaria el possible ascens de la secció de bàsquet.

Al Benicense, encara li queden diversos partits per jugar en aquesta fase d'ascens, contra equips d'un cert nivell, però que es poden vèncer si l'equip juga mentalitzat i amb consciència de conjunt guanyador. En cas d'ascendir de categoria, el Benicense jugaria la pròxima temporada en una lliga on solstem com a representant provincial al Sogorb, després que la temporada passada, l'altre representant que hi havia, el Benicarló descendira. I on tots els demés equips són de València i Alacant. Així que des d'aquí sols cal desitjar sort al nostre equip per a que aconseguisquen els seus propòsits, així com també als demés equips provincials que juguen aquesta lliga.

Carles Lliberós Soliva

El Benicàssim U.D. portem a Paco Bellido i al Monget Ignacio i Nebot Aurelio i Marqués Eliseo el gran porter.

Mama, futbolista quiero ser para entrar en el equipo en Benicàssim U.D. así dominando el balón para que diga la gente que es CAMPEÓN.

RECORDS QUE MARQUEN

Aquest és el cant que els joves de BENICÀSSIM cantaven quan anaven cada diumenge a veure el futbol a l'antic camp de l'Almadrava, un any en que el nostre club va ser campió de la seva categoria i va ascendir a una categoria superior. Després d'algunes investigacions podem determinar que es cantava els últims anys d'existència de l'anteriorment anomenat camp de l'Almadrava, ja que després l'equip de la nostra localitat va deixar aquest camp per un altre més prop del nucli urbà. Va ser l'època anterior a la formació de l'equip de les Villes de BENICÀSSIM.

Manolo Marqués i Agut

"DE LA MÀ DEL TREBALL"

El primer equip de futbol del C.C.D. Benicense, pot aconseguir enguany el desitjat ascens a la primera regional després d'una excel·lent temporada. Actualment el Benicense és el líder del grup I de la segona regional, amb nou punts d'avantatge sobre el segon classificat.

Des de la fundació del club, el setembre de 1991, l'equip ha realitzat bones campanyes, en les que la seua classificació a final de temporada mai ha estat per sota de la cinquena posició, i inclús es va aconseguir un subcampionat.

Tot el treball realitzat en els últims sis anys, està donant els seus fruits a la present temporada, en la que Manolo Marqués s'ha fet càrrec de la direcció tècnica de l'equip. Açò

també ha estat possible gràcies a una plantilla que, temporada darrere temporada, no es veu alterada amb nombroses incorporacions.

També és digne de menció l'esforç realitzat en la formació d'una pedrera, que en la present temporada consta d'un equip per categoria (alevin, infantil, cadet i juvenil), i que encara que els resultats no són com els del primer equip, va donant els seus fruits; com així ho ha demostrat el subcampionat

aconseguit per l'equip juvenil, en que hi ha jugadors que ja han debutat amb el primer equip.

No puc finalitzar sense informar de la gran marxa de la secció de bàsquet del club, ja que cada any que passa es va consolidant com una de les millors escoles de bàsquet de la província, tot i que al primer equip només hi ha dos jugadors nacionals, és a dir, del poble.

Alejandro Mora

FUTBOL DEL POBLE

S'han complert les expectatives posades al iniciar la campanya. Hem passat ja l'equador de la lliga i podem dir que, està sent un èxit el paper que està realitzant el futbol de BENICÀSSIM.

El Benicense es troba en inmillorable situació d'ascendir de categoria. Està classificat en el primer lloc de la segona regional, amb una notable diferència de punts respecte als seus perseguidors, que tenen quasi impossible donar-li caça. En el mateix grup, el C.D. Benicàssim B, que va començar molt bé, està situat

al mig de la taula classificatòria. D'altra banda, a la primera regional, el C.D. Benicàssim A lluita per poder ascendir de categoria. Està situat als llocs capdavanters de la taula, però encara que no ho té tan fàcil com el Benicense, està en situació d'aconseguir-ho.

Ànim a tots dos, i sort. Tal volta puguem tindre la pròxima temporada un equip en cada una de les categories més importants a nivell regional.

Faico Cixau

PRESENTACIÓ OFICIAL D'UN EQUIP PARTICIPANT AL CAMPIONAT DEL MÓN DE FÓRMULA 3000.

El principal patrocinador de la prova d'enduro celebrada fa uns dies a BENICÀSSIM, té la intenció de patrocinar un equip que participarà al Campionat del Món de Fórmula 3000, i tenien en ment fer la presentació oficial d'aquest equip a la nostra localitat, amb la presència de totes les cadenes de televisió tant a nivell nacional com internacional, perquè diguem que aquest esport és prou més popular a la resta d'estats europeus que al nostre. D'ahí la presència de canals de televisió internacionals, com Canal+ o Eurosport.

L'indret elegit a la nostra població pels caps d'aquest equip, (que per cert es van enamorar de la nostra població i a més a més tenen pensades moltes activitats que els agradaria desenvolupar a BENICÀSSIM, donat el seu atractiu, com podria ser algun tipus de competició motorista o automovilista al velòdrom municipal), seria el passeig marítim i més concretament davant de la Villa Elisa.

Aquest acte creem que pot promocionar molt la nostra localitat i també pot atraure turisme, cosa que tot i que algunes persones que viuen a la nostra població no ho creuen, és del que vivim quasi el cent per cent de la població i és el que tots hem de potenciar d'una manera o d'altra, ja que sense turisme BENICÀSSIM es queda prou coix com a poble. Per tant, crec que hi ha que donar suport a iniciatives com aquesta per a potenciar tant l'esport com el turisme al nostre BENICÀSSIM, un BENICÀSSIM que cadascú vol a la seua manera.

Manolo Marqués i Agut

EL RACÓ DEL MOTOR:

Campionat d'Espanya d'Enduro (IV Enduro de BENICÀSSIM)

Per segon any consecutiu la nostra localitat ha estat l'escenari d'una prova del Campionat estatal d'enduro: el 4t Enduro de BENICÀSSIM, una cursa caracteritzada per la gran afluència tant de pilots, (exactament 170), com de públic, al voltant de 1000 persones a la platja del "Torreón".

Durant la setmana van començar a arribar pilots, però el gros de l'expedició va arribar divendres i dissabte, ja que els pilots, durant les hores prèvies a les verificacions, es dediquen a passejar per les proves cronometrades per a elegir el traçat més adient; cosa que no es pot fer amb el "rallye", tot i que alguns equips sí que el van entrenar en aquesta ocasió, equips que també coneixien els temps previstos per l'organització, succés que va despertar una gran polèmica.

Divendres a les 20'30h. va tindre lloc la presentació oficial de la cursa, on van estar presents tant els patrocinadors com els organitzadors. Ja dissabte a les 15'00h. van començar al poliesportiu minicpal les verificacions administratives, i a les 15'15h. al velòdrom les verificacions tècniques, on es mira que totes les motocicletes participants en la prova compleixquen la normativa vigent. En acabar-les, a les 20'30h. va tindre lloc a la Casa de la Cultura el "breafing" on els organitzadors presenten als participants el recorregut i les peculiaritats d'aquest.

Com tots els anys, a causa de la manca de terme municipal i de permisos per a travessar alguns terrenys privats i públics, aquest enduro el vam haver de compartir amb la veïna ciutat de Cabanes, on es van haver de disputar les proves cronometrades. Una d'elles revirada, estreta, "ratonera" i amb molts canvis de ritme. L'altra era llarga amb curves obertes, sense massa desnivells i molt més ràpida que la primera. El "rallye" era pedregós, ple de pols a causa de la manca de pluja. Això unit amb la temperatura de al voltant d'uns 25° va fer suar a més d'un pilot.

Diumenge a les 8'00h. sortia el primer participant en direcció a la Finca del Racó, des d'on una senda amb curves tancades i al mig d'un fort pendent, els portaria fins a la partida del Chuvellús, on mitjançant una altra senda, en aquest cas de baixada, els conduiria al peu de la trialera de la Ferradura, una trialera on els pilots menys preparats van tenir veritables problemes per a superar-la, formant-se en ocasions llargues cues. Després van arribar a les proves cronometrades de Cabanes, que estaven separades per una trialera. Des d'ací els pilots posaven direcció al control horari 4, situat a la Ribera de Cabanes. Aquest recorregut els pilots seniors van haver de superar-lo en tres ocasions i els pilots juniors en dos. Al capdavant: un "rallye" qualificat pels pilots com a "matxacó però bonic, dur però no amb excés".

Quant a la participació podem dir que va millorar respecte de l'any passat. Enguany vam tenir una participació de 170 pilots, i pel que fa als noms podem anomenar-ne alguns com els "dakarians" Joan "Nani" Roma i Óscar "Gallito" Gallardo. Aquest últim arribava a BENICÀSSIM amb una lesió de

dues costelles i amb una hemorràgia interna. També van assistir-hi els mundialistes Miki Arpa, Josep "Fire" Rovira, Xavi Puigdemont, Marc Puigdemont, Isidre Esteve, per citar-ne alguns, a més dels joves valors del Campionat d'Europa com Xavi Pons, Gerard Farrés, Francesc Cucharrera, Jordi Molar i Marc Coma. També va tindre cabuda la participació internacional com Pitteri Silvan, actual Campió del Món, Jan Laaksonen, Sammi Laaksonen, Pal Anders Ullevaster. Com podem veure, el que es diu una bona participació.

ELS PROTAGONISTES.

Respecte a la part esportiva, la cursa va estar donminada per Miki Arpa, pilot que no va cometre errades i sempre es va situar darrere del seu rival més immediat, Pitteri Silvan, en la crono que millor li anava a les característiques del finés. Un Arpa centrat, al seu aire i guanyant totes les passades per la segona crono. En l'última passada tenia 4 segons d'avantatge davant Silvan i només va haver d'administrar-la. Una cursa quasi perfecta.

Silvan va dominar la "seva crono" guanyant les tres passades, però en la primera passada d'aquesta crono Miki va caure i pergué 7 segons, fet que va significar anar sempre remuntant.

Pep Rovira va fer a BENICÀSSIM millor carrera que en l'anterior del Segre, i va aconseguir bons temps, especialment en la segona crono, ja que es va col·locar dues vegades darrere de Miki.

Qui no estigué molt inspirat fou Xavi Puigdemont, a qui li està costant seguir els pilots capdavanters.

Tampoc Laaksonen estigué a l'altura de l'anterior prova disputada al Segre.

A la categoria de 125 c.c., Marc Puigdemont va realitzar una meritòria cursa, perquè va saber sobreposar-se a una caiguda en la primera passada de la segona prova cronometrada, fet que li va fer perdre més de 10 segons, però Marc va estrènyer les dents i va donar gas a la seva Gas-Gas i va saber imposar-se per només un segon i mig a Isidre Esteve, el seu rival més directe entre els de 125, que va reconèixer que no va saber trobar-li el punt al peraltes de la primera especial.

Quant a les motos de vàlvules (quatre temps) van tindre més treball que de costum per a moure's per un terreny complicat, i en aquestes circumstàncies, "Nani" Roma va fer una gran cursa que li va poder valdre fins i tot un lloc al podi de la classificació "scratch", de no ser per una distracció a l'última crono dels peraltes. Óscar Gallardo estava "tocat" i no va poder rendir tot el que

d'ell s'esperava; però cal reconèixer que "Nani" va rodar molt fort, espantant el fantasma de la lesió del "Dàkar".

El campionat nacional té la seva

ESPECTACLE A LA PLATJA.

cera plaça al Campionat Territorial. Com a fi de festa, va tindre lloc a la platja del "Torreón" una prova especial en paral·lel, inèdita en tot l'estat espanyol, sobre la sorra, on els grans pilots ens van demostrar com es domina una motocicleta damunt d'un terreny amb tanta dificultat. El format d'aquesta prova va ser el següent: es va disputar entre els vint primers pilots classificats "scratch", on per parelles i per sorteig van anar entrant a la prova especial i el guanyador passava a la següent ronda. I així van arribar a la final el català Xavi Puigdemont i el "finés vorador" Pitteri Silvan, uns dels pilots més ràpids damunt la sorra que hi ha al mundial, que va ser qui després de tres passades s'endugué la victòria.

L'ORGANITZACIÓ.

Des d'aquestes línies vull donar les gràcies al regidor d'esports, a la Policia Local i a les empreses col·laboradores pel seu ajut, suport, col·laboració i facilitats que ens han donat. També m'agradaria demanar la col·laboració de tots per aconseguir l'any que ve portar a la localitat de BENICÀSSIM l'edició de l'enduro de les Autonomies o si no pot ser, com a mínim tornar a tindre a la nostra ciutat una prova del Campionat Estatal.

Manolo Marqués i Agut

PARTICIPACIÓ LOCAL.

pròxima cita el dia 27 d'abril a Reus. Respecte a la participació local, cal dir que els dos pilots de l'Escuderia J.L. Racing van jugar un paper molt digne, donada la seva curta experiència (només han participat en dues curses). Així Alvaro Vives, un jove pilot de Vall d'Alba, va ocupar la setena posició a la categoria Junior 125, fet que li va suposar la segona posició al Campionat Territorial. Per la seva part, l'altre pilot, Joan Gonell, de Xodos, va aconseguir arribar fins a

la novena plaça a la mateixa categoria, el que significava la ter-

Manolo Marqués i Agut

CLASSIFICACIÓ.

-SCRATCH:

1. Miki Arpa, KTM	1211,48
2. Petteri Silvan, Gas Gas	1217,57
3. Josep Rovira, Honda	1222,22
4. Joan Roma, KTM	1228,61
5. X. Puigdemont, Gas Gas	1234,48

-SENIOR 125 c.c.

1. M. Puigdemont, Gas Gas	247,86
2. Isidre Esteve, KTM	1249,02
3. Pal Anders, HVA	1263,38

-SENIOR +175 c.c.

1. Miki Arpa, KTM	1211,48
2. Petteri Silvan, Gas Gas	1217,57
3. Josep Rovira, Honda	1222,22

-SENIOR 4 TEMPS:

1. Joan Roma, KTM	1228,61
2. Oscar Gallardo, HVA	1263,58
3. A. Guerrero, Husaberg	1270,15

-JUNIOR 125 c.c.

1. A. Vilanova, Kawasaki	889,35
2. Daniri Llobet, Honda	898,15
3. Sergio Sabater, Honda	898,36
7. Alvaro Vives, Gas Gas	977,92
9. Joan Gonell, KTM	982,12

-JUNIOR +175 c.c.

1. Andreu Bussot, KTM	888,65
2. M. Martínez, Honda	914,30
3. Ramón Borrás, Honda	923,15

PROVISIO-

NAL.

-SCRATCH:

1. Miki Arpa, KTM	40 punts
2. Josep Rovira, Honda	32
3. Jan Laaksonen, Gas Gas	30

-SENIOR 125 c.c.

1. Marc Puigdemont, Gas Gas	40
2. Isidre Esteve, KTM	37
3. Xavier Pons, Honda	32

-SENIOR + 175 c.c.

1. Miki Arpa, KTM	40
2. Josep Rovira, Honda	32
Jan Laaksonen, Gas Gas	32
3. Petteri Silvan, Gas Gas	30

-SENIOR 4 TEMPS:

1. Joan Roma, KTM	40
2. Oscar Gallardo, HVA	37
3. Albert Guerrero, Husaberg	30

-JUNIOR 125 c.c.

1. Arnau Vilanova, Kawasaki	40
2. Jordi Durán, TM	35
3. Daniel Llobet, Honda	34

-JUNIOR +175 c.c.

1. Andreu Bussot, KTM	40
2. Ramón Borrás, Honda	34
3. J. María Álvarez, Gas Gas	30

EL PICAPEDRERO

Meditaba si sería capaz, llegado el caso, de utilizar el arma: "¿Puede haber algo más ridículo que la pretensión de que un hombre tenga derecho a matarme porque habita al otro lado del agua y su príncipe tenga una querrela contra el mío, aunque yo no la tenga con él? Resolví que indudablemente no podía existir nada más absurdo.

Amparado por la hermética oscuridad conseguía embobarme en todo tipo de reflexiones, ni los aullidos del viento conseguían eliminar la sensación de paz que otorgaba la ausente civilización, el polvo se arremolinó con el soplo del cierzo logrando romper la armonía. Maquinalmente recorría el camino aprendido meses atrás, conocía cada desnivel, cada piedra y sorteaba los obstáculos involuntariamente. Apenas distinguí unos metros más adelante la silueta de mi compañero, hice una seña indicando avivara la marcha y apoyando la cantonera del fusil en mi cadera me dispuse a imitarle.

En el pequeño edificio del cuerpo de guardia compuesto únicamente por tres cuartos, pasaron revista a nuestras armas en la primera habitación, estaba tremendamente cansado, tenía frío, sed y no sentía los pies; habían transcurrido dos horas desde que partiéramos. Cumplimentado el trámite me encaminé al segundo de los habitáculos.

Al abrir la puerta un chorro de aire caliente golpeó mi rostro, el ambiente interior viciado por el humo del tabaco era exageradamente caluroso a causa de la calefacción. Dos mesas, una de ellas soportando un destaralado televisor, seis sillas y un banco componían el raquí-tico mobiliario.

Entorno a la mesa grande concurrían un número inusual de noctámbulos, un rápido vistazo a los ceniceros repletos de colillas y a los vasos con restos de café confirmaron mis suposiciones sobre la duración del coloquio. Una vez hube identificado al principal orador me cuadré ante él, escuché detenidamente mis novedades para concederme finalmente la licencia de retirarme. Harto de tanta ordenanza castrense iba a descansar, pero picado en la curiosidad decidí sentarme en un rincón.

El cabo primero ingresó en el ejército a temprana edad. En su aceitunada faz resaltaban los ojos color canela de penetrante mirada, moreno, no muy alto y de com-

plexión fuerte desprendía un halo de invulnerabilidad inquietante. Concluía aquí su carrera militar antes del retiro a la reserva, la conversación pues se centraba en su dilatada vida profesional.

- "¿Cómo es posible que después de treinta años en el ejército siga usted siendo cabo primero?", preguntó un indiscreto. Semejante pregunta centró mi atención en el interpelado, cruzamos momentáneamente una mirada, sin inmutarse lo más mínimo encendió un cigarrillo, dio una calada y sosteniéndolo entre los dedos índice y pulgar interrogó a su vez: "¿Conocéis la historia del picapedrero?", obviando cualquier respuesta continuó, - "permitidme que os la cuente" e inició la narración:

"En una pequeña aldea residía un matrimonio sin hijos, entrados en años combatían la soledad depositando su amor uno en el otro. La mujer dedicaba la mayor parte del tiempo en tareas domésticas ausentándose del hogar sólo para realizar las pocas compras que su pobre economía permitía. El marido trabajaba en una cantera cercana picando piedra. Eran monótonamente felices, pero el picapedrero sentía cierta amargura, renegaba de su condición, una noche tuvo un sueño.

Soñó que un día mientras trabajaban recibían una visita, "es el ministro de trabajo", oyó decir. Impresionado por la opulencia del ministro deseó ostentar el cargo.

Como vivía su propio sueño y los sueños, sueños son, en ministro se convirtió. No resultó el cargo como esperaba, debía cumplir interminable documentación y además rendir cuentas de su ministerio al presidente. Pensó que siendo presidente

mejoraría su estatus social.

En el nuevo puesto se relacionaba con gente importante incluso con reyes ante los que debía inclinarse. Sus asuntos de estado dejaron de parecerle importantes. La envidia le transformó en monarca, visitaba lejanos países donde era recibido con grandes honores. Pasando una tarde bajo el sol advirtió la fuente de vida que el astro suponía dando luz y calor.

Nuevamente se materializaron sus deseos, lucía ahora radiante en lo alto del cielo cuando una nubecilla se interpuso entre la tierra y él, ¡maldita nube que anulas mi poder! exclamó herido en su orgullo e invirtió la posición.

Viajava la nube dando sombra y anegando de agua los campos, pero no era realmente libre necesitaba del viento para desplazarse. Concluyó entonces que le convenía ser aire."

En este punto detuvo su relato el narrador, caló el pitillo profundamente consumiéndolo por completo, expulsó el humo a través de los orificios nasales y prosiguió:

"En su busca del estado perfecto siguió transformándose en sueños el picapedrero. Era ligera brisa, unas veces viento huracanado, otras en su afán destructor nada podía detenerle excepto la majestuosa montaña. Se alzaba el soñador creyéndose montaña uniendo cielo y tierra, anidaban las águilas en su ombligo, cuando notó un leve cosquilleo que se convirtió en un punzante dolor. Incapacitado para moverse bajó la vista intentando descubrir el mal... y allí un picapedrero golpeaba la roca sin parar.

En ese preciso momento despertó el hombre de su sueño, la amargura de la noche anterior había dado paso a unas inmensas ganas de vivir. Saltó de la cama, corrió junto a su mujer y sin dar tiempo para que hablara gritó: "¡Hoy me siento orgulloso de lo que soy porque en estas manos callosas reside el mundo!", acto seguido cogió el pico y partió cantando hacia el trabajo."

Los ronquidos procedentes de la tercera habitación ocupada por las literas donde dormían los restantes soldados quebraron el silencio. Yo de carácter escéptico no quedé satisfecho con la explicación, el ser humano suele ser ambicioso por naturaleza, pero mirando a los ojos de los presentes comprendí que las palabras sabiamente utilizadas son el arma perfecta para influir en la gente.

C.M.M.

MEMÒRIA NUCLEAR

"És difícil, quasi bé impossible que pugui ocórrer qualsevol cosa. És senzillament perfecte". -No se'ns escapava res i estàvem segurs de que el que anàvem a fer canviaria d'una manera radical les nostres vides.

Ara des d'una altra perspectiva només volem que allò siga un malson, que la nostra vida siga sent nostra i que ningú ens la tinga hipotecada al preu del nostre silenci etern. Per sort podem fer que allò siga un trist record, difús en la memòria...

Issac era el típic xic de l'època en la que tot jove comença a veure més enllà de les coses. Fascinat del poder que li atorgava ser l'ídol de molta gent, creia que podia fer el que li vingués en gana per ser qui era. Però no en tenia bastant.

Amb els dos amics de sempre encara estava comunicat per uns lligams febles, diguem-ne de cortesia, però molt a sovint els oblidava pel lloc social que ocupava.

Però tot deixà de ser normal quan, Timothy i jo, els millors amics d'en Issac tinguérem l'oportunitat de treballar amb l'urani i tractàrem de fer una nova font energètica i mínimament radioactiva. Volíem

menjar-nos el món.

El vam cridar i eixírem a fer un passeig pels carrers de Cutthinsland, el nostre poble natal, situat a l'est d'Escòcia. En aquells moments començàrem l'aventura que encara no ha finalitzat i que ens impedeix dormir bé a diari. Ens calia actuar ràpid i no teníem temps per desenvolupar el projecte i presentar-lo a la càtedra de ciències físiques de l'institut Einstein, al centre de Houston a Texas, on s'avaluaria el projecte amb la patent enregistrada al nostre nom i optaríem seriosament al Nobel de física i el món deixaria per fi les seues preocupacions energètiques i contaminants, senzillament perquè quedarien recordades com xicotets problemes de l'era contemporània de la humanitat.

Només quedava la signatura del pare d'en Issac i obtindríem l'accés a la base de dades del Banc Mundial. Just en el moment en el que la ploma deixava de contactar amb el paper d'una suposada autorització per corregir el sistema de seguretat instal·lat al nou programa informàtic de la multinacional de la que Issac era vice-president -darrere el seu pare, que n'era l'autèntic home fort

de la companyia-, quedava al nostre abast la darrera corda que calia tindre lligada.

El nostre compte bancari es va veure envaït per uns milers de zeros darrere dels nombres que abans teníem. Ara teníem més d'un milió de dolars i la possibilitat de realitzar l'experiment final que ens permetria enllestir el projecte. L'urani, procedent de la màfia japonesa aliada amb els russos, no va tardar en arribar més de cinc hores després d'haver fet la transacció bancària per via informàtica, el temps just per tindre enllestida tota la maquinària, on l'estrella era l'accelerador de protons.

La base de l'experiment era molt senzilla: consistia en difondre els protons de l'urani a través d'una xarxa ultraionitzada a base d'heli i hidrogen; fins ací mai havia arribat ningú però, basant-nos en els estudis de quàntica d'en Heissemberg, amb dues variables desconegudes però raonables, i tenint en compte que la generació de positrons quedaria compensada amb una afluència massiva d'electrons, procedents de l'urani, obtindríem l'anhelada fusió

nuclear, un sol diminut, que desprendia quantitats raonables de CO₂, molt d'oxigen i ozó, a més d'altres productes residuals.

Ensencegaval l'ambició, però sabíem que en unes hores, el projecte s'hauria consumat i per la patent, que vendríem a l'institut Einstein, recuperariem els diners que havíem agafat de manera clandestina. Volíem obtenir un Nobel amb 21 i 22 anys, cosa que ningú mai havia fet, i no ens detindríem per una qüestió moralista o de qualsevol altre tipus, perquè, al cap o a la fi, la que guanyaria seria la humanitat. Les variables que desconeixíem les presuposàvem per unes investigacions poc fonamentades, però intuïdes per Carl Sagan, titular de la càtedra de física quàntica a la nostra facultat, però que no feia cas de les noves perspectives que li oferíem seguint un nou patró de treball obtés a partir dels experiments d'en Timothy i meus. Ens donava vergonya i un poc de fàstic el fet d'emprar un punt de

partida d'un altre, però amb les nostres variacions experimentals, podíem aconseguir-ho. Li cauria la cara de vergonya al Sagan quan dos alumnes seus -que deixàvem de ser-ho al presentar el projecte a un institut, l'Einstein, alié a la nostra facultat- aconseguirien la fusió nuclear i el Nobel, tot gràcies a un atrac informàtic al Banc Mundial. Errada fatal!!!

A Issac sempre li havia agradat el risc, però allò va ser massa. Va deixar el ordinador connectat via internet amb la nostra computadora programada per realitzar l'experiment. Ho va fer descobrint el nostre codi secret basant-se en la data de la nostra graduació a l'institut. Al fer-ho, va deixar via lliure per entrar al programa a qualsevol que estigués enganxat en aquells moments. Per desgràcia, els japonesos amb els que havíem negociat, van intentar connectar amb nosaltres per confirmar la transacció del milió de dòlars, i l'experiment va sofrir un canvi irre-

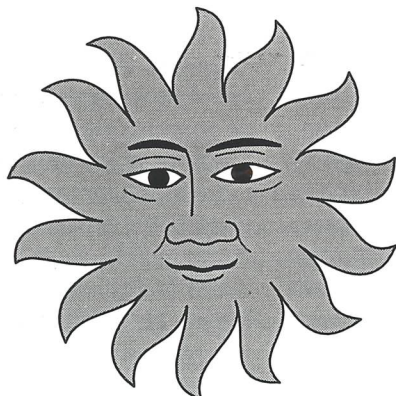
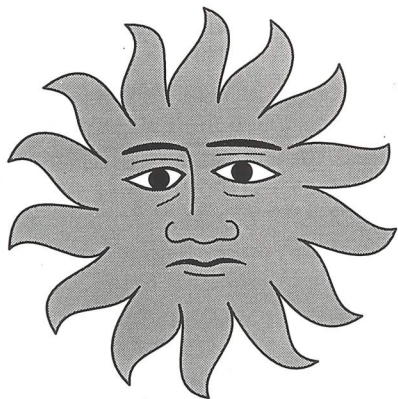
versible.

Els protons van contactar a excessiva velocitat contra la xarxa i la generació de positrons va ser tan elevada que l'estructura interna dels àtoms de l'urani es va alterar donant lloc a un nou element radiactiu que vam anomenar Reisenium, en honor a Reisenn, germà de n'Issac.

El vam guardar en una caixa composta per una aleació de platini i d'acer, i que encara estarà soterrada sota el laboratori del que disposàvem a la facultat, degut a una explosió secundària que allà es produí per les deixalles que quedaven de l'explosió inicial. Però als tres mesos vam eixir del COMA, i als nou, abandonàvem l'hospital.

Ara, quan cada dia es posa el sol, donem gràcies a Déu perquè ens va fer veure que quan les coses no es fan com cal des d'un principi, no eixen bé. Que petits canvis causen greus alteracions en qualsevol sistema establert.

Xavier Farrera

TE NECESITO

I

He olvidado como reir,
¿cómo he olvidado reir?
El sol no brilla para mí,
he dejado ya de sonreír.

II

Has dejado pronto de reir,
¿cuándo has dejado de reir?
El sol no brilla para tí.
Volverás quizás a sonreír.

III

Necesito que estés, ¡háblame!,
necesito mirarte otra vez.

IV

Necesito que estés, ¡tócame!
tú ausencia vacía mi ser.

C.M.M.

A BENICÁSIM

I

Oh!! Benicásim Benicásim
pueblo honrado y trabajador
que hoy es el rey del turismo
como ayer del agricultor

II

De todo el mundo recibe artistas
para ese certamen de guitarra
que tu le celebras todos los años
al fuera de serie Tárrega

III

Con tu banda Santa Cecilia
tienes otro orgullo musical
ya que de tu provincia es la mejor premiada
del certamen regional

IV

Nuestros políticos también eligieron
a este modelo de población
para que de Benicásim saliera
el destino de nuestra región

V

Catarroja es mucho lo que te admira
por nuestra hermandad de valencianos
y le pedirá que siga tu grandeza
a la virgen de los desamparados.

Antonio Alapont Blanch (El Surio)

LUZ VERDE PARA VALENCIA

I

De unos señores tan distinguidos
como son los catalanes
nunca podíamos esperar
cosas que no fueran agradables.

II

Reconocemos que Cataluña
es hermosa y muy potente
pero nos conformamos con lo nuestro
que es más que suficiente.

III

Dicen que hay personas
que de esta tierra son naturales
y que están muy interesados
en que pasemos a ser catalanes.

IV

Pues admiro y respeto a toda Cataluña
y la aprecio con mucho afán
pero este Reino de Valencia
nunca será catalán.

V

Los que nacen en esta hermosa tierra
y se marchan al extranjero,
nadie baila las sardanas,
pero todos cantan al fallero.

VI

En el mundo no podrá encontrar
ninguna generación
otra tierra más rica y hermosa
que de Alicante a Castellón.

VII

Quien trate de vender a su patria chica
no encontrará quien lo alabe,
porque es poco más o menos
como si vendiera a su madre.

VIII

Soy de la tierra del Che
natural y vecino de Catarroja;
pido luz verde para Valencia
y que nadie le ponga la roja.

IX

Arroz, naranjas, música, pólvora y fallas
es el orgullo de los valencianos,
y que nuestra madre sea para siempre
la Virgen de los Desamparados.

Antonio Alapont Blanch (El Surio)

SOPA DE LLETRES. Busca les 10 paraules que es corresponguen amb les següents definicions. Aquestes paraules poden estar dispostes de manera vertical, horitzontal i obliqua, i es podran llegir tant d'esquerra a dreta com a la inversa, així com de dalt a baix o de baix a dalt.

T	I	F	J	E	R	R	E	D	A	M	A	R	U	V	N	I	J	A	P
G	L	E	D	I	C	A	H	O	Ç	I	S	S	V	O	B	M	A	Y	K
M	U	Q	U	J	A	T	R	E	L	X	O	S	U	L	L	E	N	O	I
O	D	O	F	I	B	A	L	A	Ç	V	I	Q	U	E	T	M	E	Ç	F
N	F	U	E	S	E	N	R	O	L	U	T	A	R	U	M	I	B	E	T
E	B	E	T	R	O	C	A	T	I	F	A	R	T	P	A	A	I	M	I
S	C	E	X	S	E	U	P	O	N	Y	Q	A	P	I	R	H	C	E	V
T	H	O	G	R	I	F	A	N	S	Ç	A	P	V	R	I	U	E	L	A
I	E	T	R	T	Ç	E	P	E	F	E	E	X	E	Ç	N	I	R	P	I
R	E	Y	N	A	A	S	S	L	Ç	N	U	T	F	Z	A	G	R	I	P
A	V	O	Ç	E	L	J	O	L	P	L	C	I	P	O	T	R	O	L	A
X	S	S	U	P	R	E	T	I	M	O	H	O	Ç	A	T	B	D	E	C
E	Q	U	A	A	I	L	Q	U	O	C	X	O	R	I	M	U	N	I	R
S	E	P	R	R	L	J	O	A	J	J	X	U	V	S	O	X	E	P	O
A	C	U	T	T	L	E	X	U	T	N	Y	A	S	A	O	L	U	R	I
T	E	N	S	S	U	P	E	B	I	V	I	R	Ç	R	L	P	O	S	
O	R	N	Y	E	P	L	J	A	P	X	R	O	R	X	F	I	D	I	D
R	E	A	N	N	F	O	D	E	E	N	Y	A	P	R	A	B	D	I	R
A	S	S	O	I	D	E	L	L	O	V	I	U	D	E	G	U	E	A	I
T	R	O	M	F	L	E	L	R	A	Ç	E	S	S	A	Y	N	E	P	C

1. Peça de vestir que serveix per a cobrir el cap, consistent en un casquet amb una ala d'amplada variable al voltant.

2. Seint individual amb respatllesr.

3. Teixit gruixut de llana o altres fibres sintètiques emprat per recobrir el soler d'habitacions, etc.

4. Obertura feta en una paret per donar pas a la llum i a l'aire.

5. Junta de jutges per a donar una sentència. Lloc on es jutja. Terme de la jurisdicció d'un jutge.

6. Edifici on viuen els monjos o les monges.

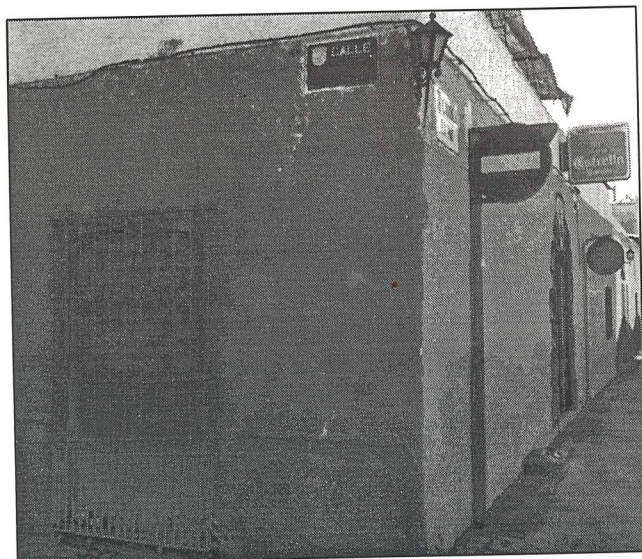
7. Relatiu als ramats. Tractant de bestiar.

8. Bóta grossa, especial per a vi, de 500 o més litres.

9. Nau, embarcació gran.

10. Ormeig de pescar format per un teixit de fils que fan retícula, anomenada "malla", que permet al peix de ficar-hi el cap, però que no en pot eixir perquè queda agafat per les ganyes.

CONCURS "LA CASA MISTERIOSA". Si coneixes on està aquesta edificació del nostre poble i vols guanyar un **BONO CINEMA**, ompli la següent fitxa amb les teues dades personals i el **NÚMERO I CARRER** de la casa que apareix a la fotografia i diposita-la a la "**Casa de la Cultura**" o el "**Casal de la Joventut**". Entre totes les persones que tinguin correcta la resposta es sortejarà aquest premi, que dóna dret a l'assistència a 8 pel·lícules en el termini de tres mesos des de la data del lliurament del premi, al nostre Teatre Municipal. La data límit per a poder dipositar aquesta fitxa i així participar en el concurs és el divendres 30 de maig.

CONCURS "LA CASA MISTERIOSA"

NÚMERO I CARRER DE LA CASA:

Concursant

Nom i cognoms:

Direcció:

Telèfon:

PER A LLEGIR.

"LA MIRADA DE NICODEMUS"**Autor:** Vicent Uso i Mezquita.**Preu aproximat:** 1.500 ptes.

-Premi Ciutat d'Elx i finalista dels Octubre, 1.994.

Una mirada a una època apassionant, la contrareforma i el final del renaixement, però també una mirada al nostre món i temps present. Passions, intrigues, política i lluites pel poder, amor i sexe... Aquest jove autor vilarrealenc, s'ha posat el llistó molt alt... Us la recomanem de debó!

"SEDUCCIONS DE MARRÀQUETX"**Autor:** Josep Piera.**Preu aproximat:** 2.200 ptes.

-Premi Sant Joan, 1.996. L'aventura personal i vital de l'autor pel món berber, l'altre món serveix Piera per dur-nos de viatge pels paisatges humans, per les veus, les olors i els colors del nord del Marroc.

"GUADALAJARA"**Autor:** Quim Monzó.**Preu aproximat:** 1.700 ptes.

-El nou llibre de Quim Monzó. Amb la cançó Guadalajara, com a eix invisible de les històries, Monzó ens ofereix catorze relats grotescos i apassionants. Vida familiar, fam i set de justícia, la vida és tan curta, la literatura, la força centrífuga, els llibres, etc. Monzó és un escriptor valent, innovador, de vegades salvatge i sempre impertinent (Guillermo Altares, El País).

"EL CAP ALS NÚVOLS"**Autor:** Susanna Tamaro.**Preu aproximat:** 1.400 ptes.

-Premi Elsa Morante. L'autora de "Vés on et porti el cor", èxit espectacular a tot Europa, ens presenta en aquest llibre, la història d'un adolescent, Ruben, orfe de pares i criat per l'àvia, que viu entre la fantasia i la llibertat. Però, quan arriba el nou preceptor, l'Oskar, tot canvia i la disciplina més severa s'apropia de la casa... Un dia, jugant, Ruben mata Oskar, i fuig a la busca d'un oncle ric d'Amèrica. Les seues aventures transcorren entre personatges estranys i inquietants. Una història sobre el sentit de la vida, a mig camí entre "Petit príncep" i "Alícia al país de les meravelles".

"GEOGRAFIA DE LES COMARQUES VALENCIANES" (6 volums).**Preu aproximat:** 120.000 ptes.

-Per fi, l'enciclopèdia de geografia de les comarques valencianes. Una obra que consta de 6 volums i on es fa un repàs a tota la geografia valenciana. El primer volum és una mena de geografia general, els altres, estudien totes les nostres comarques de nord a sud. Per conèixer el nostre País, utilitza aquesta enciclopèdia!

PER A VORE

Títol: "CARRETERA PERDIDA"**Director:** David Lyuch.**Actors:** Bill Pullman, Patricia Arquette, Baltazar Getty, Robert Blake i Natasha Wagner.

Esquizofrènia, violència, música i amor compulsiu esquitxen l'última bogeria de David Lyuch.

Títol: "SECRETOS DEL CORAZÓN"**Director:** Montxo Armendáriz.**Actors:** Carmelo Gómez, Charo López, Silvia Munt, Vicki Peña i Andoni Erburu.

Montxo Armendáriz recupera la mirada naturalista de Tasio en un emotiu i magistral relat sobre el final de la innocència.

Títol: "CAPITÁN CONAN"**Director:** Bertrand Tavernier.**Actors:** Philippe Torreton, Samuel LeBilan, Bernard Le Coq, Catherine Rich, François Berleand, Claude Rich i Cristophe Calmel.

Un impressionant al·legat antibelicista sobre els horrors de la guerra i l'obcenitat de la victòria.

Títol: "DONNIE BRASCO"**Director:** Mike Newell**Actors:** Al Pacino, Johnny Depp, Michael Madsen i Janne Russo.

Al Pacino i Johnny Depp protagonitzen un duel estelar en la "Cosa Nostra" neoiorquina dels 70.

Títol: "KOLYA"**Director:** Jan Sverak.**Actors:** Jan Sverak, Audrej Chalimon, Irima Sivanova i Silian Markina.

Una aventura emotiva i original als últims dies del comunisme txec. Óscar a la millor pel·lícula estrangera del 97.

Títol: "EL JAGUAR"**Director:** Francis Veber.**Actors:** Jean Reno, Patrick Bruel, Harrison Lowe, Patricia Velazquez i Danny Trejo.

Perrin, Campana i Wanú, son tres personatges que es troben a l'ascensor d'un hotel. Wanú és un "indi" del bosc de l'Amazonia. Campana és l'interpret de Wanú. Perrin és un "Pasota". Seductor, graciós i sempre disposat a cometre alguna petita estafa. Perrin els dirà al final d'aquesta aventura, que mai haguera imaginat que un ascensor el portara tant llun i tant alt.

(Aquesta pel·lícula es projectarà al nostre TEATRE MUNICIPAL, els dies 25, 26 i 27 d'abril).

FESOLS AMB POMES

Ingredients: Per a quatre persones.

- 100 g. de fesols blancs.
- 500 g. de pomes per a torrar.
- 100 g. de mantega.
- 2 cullerades de sucre.
- Sal i pebre negre acabat de moldre.

1. - Posar fesols en una olla amb bastant aigua freda i deixar-les a remulla tota la nit.
2. - Escórrer i aclarir els fesols. Posar-los en una cassola gran i cobrir amb aigua freda. Calentar fins que bullga, després reduir el foc i deixar coure esplaïet, 1 hora fins que estiguen tendres. Afegir un poc més d'aigua durant la cocció si calguera. Escórrer i tirar l'aigua de cocció.
3. - Pelar, tallar en quatre i llevar el cor de les pomes; tallar-les en trossets finets. Fondre la mantega en una cassola afegir les pomes i deixar coure a poc a poc uns 10 minuts o fins que estiguen tendres. No han de coure's massa per a que no es trenquen, ni es cremen (hauran de quedar daurades).
4. - Afegir els fesols, el sucre i la sal i pebre al gust de cadascú. Deixar coure a foc molt lent 5 minuts. Posar-lo en una font de servei calenta i servir-lo immediatament.

ARRÒS A L' ANGLESA.

Ingredients: Per a quatre persones.

- 150 g. de musclos en escabetx i en conserva, escorreguts.
- 125 g. de sardines en conserva.
- 2 cullerades d'oli.
- 2 cebes picades i 2 dents d'all picats.
- 250 g. d'arròs de gra llarg.
- 400 g. de tomaca en conserva.
- 1 fulla de llorer.
- 1/2 culleradeta de cúrcuma mòlta.
- 1/4 culleradeta de canyella.
- 100 g. de bajoques rodones, tallades en tires de 5 cm.
- Sal i pebre negre molt.

1. - Calentar l'oli en una paella gran, afegir la ceba i l'all, sofregir a foc lent durant uns 10 minuts, fins que estiguen daurats. Agregar, remanant, l'arròs i reofegar-lo, fins que l'oli s'haja reabsorbut, és a dir, uns 2 minuts.
2. - Incorporar la tomaca amb el seu suc, la fulla de llorer la cúrcuma, la canyella i les bajoquetes. Adobar al seu gust amb sal i pebre. Tapar la paella i deixar bullir a foc lent durant 15 o 18 minuts, fins que l'arròs estiga tendre i quasi sec.
3. - Afegir lentament els musclos i les sardines, escorregudes i deixar que es calenten durant 3 o 4 minuts. Servir directament a la paella.

PROGRAMACIÓ DEL TEATRE MUNICIPAL DE BENICÀSSIM:

CINEMA TIETA DE AGRESTE
Preu: 400 ptes. N.R. -13

Comèdia vitalista, alegre i sensual.

Brasil. 1996. Duració 115 minuts.

Direcció: Carlos Diegues.

Guió: Joao Ubaldo Ribeiro i Antonio Calmon.

Inspirat en la novel·la de: Jorge Amado.

Fotografia: Edgar Moura.

Música: Caitano Veloso.

Actors: Sonia Braga, Marília Paera, Chico Anísio, Cláudia Abreu i Zezé Motta.

Tieta és expulsada de casa quan la seua germana major descobreix que manté relacions amb son pare. Ara, 26 anys després i sent una vidua adinerada que viu a Sao Paulo, Tieta decideix que per fi ha arribat el moment de tornar a casa.

La seua arribada, es converteix en un esdeveniment i la seua família la reb amb els braços oberts i les mans avariciosos.

Abril 18dv i 20dm. (20'30h); 19ds. (19'30 i 20'30h)

MÚSICA UNIÓ MUSICAL STA. C. DE BENICÀSSIM
Entrada gratuïta T.P.

En honor als socis de la Unió Musical i jubilats de BENICÀSSIM.

Abril 20dm. (19'30h)

CINEMA EL JAGUAR
Preu: 400 ptes. N.R. -13

Més de 2.500.000 d'espectadors avalen el seu èxit a França.

França. 1996. Aventura. Duració: 98 minuts.

Escrita i dirigida: Francis Veber.

Direcció i fotografia: Luciano Tovoli.

Música: Vladimir Cosma.

Muntatge: Marie-Sophie Dubus.

Actors: Jean Teno, Patrick Bruel, Harrison Lowe, Patricia Velazquez, Danny Trejo.

Perrin, Campana i Wanú, son tres personatges que es troben a l'ascensor d'un hotel. Wanú és un "indi" del bosc de l'Amazònia. Campana és l'interpret de Wanú. Perrin és un "passota". Seductor, gracios i sempre disposat a cometre alguna petita estafa. Perrin els dirà al final d'aquesta aventura, que mai haguere imaginat que un ascensor el portara tant lluny i tant alt.

Abril 25dv., 26ds. i 27dm. (22'30h)

TEATRE TITIRITRAN, presenta: CUARTO DE CUENTOS
Preu: 400 ptes. N.R. -13

Un magnífic espectacle on el llibre és l'autèntic protagonista.

Us imagineu un escenari ple de llibres, dels quals eixen els personatges més coneguts de la literatura infantil i juvenil (Pinocho, Pipi Calzaslargas, etc...). Tot açò ho prodreu trobar a l'espectacle "Cuarto de Cuentos", on una iaia ens conta la història del "Monstruo Peludo". La bellesa plàstica de la seua posta en escena és quelcom que costa d'oblidar a aquelles persones que han tingut la sort de vore el treball de la companyia granadina "Titiritrán".

Abril 26ds. (18'00h)

TEATRE TANTTAKA presenta: EL FLORIDOPENSIL
Preu: 800 ptes. T.P.

Obra de: Andrés Sopena.

Adaptació: Tanttaka Teatro.

Direcció: Fernando Bernués i Mireia Gabilondo.

Repartiment: E. Diaz de Rada, Z. Egilear, M. Garmendia, P. Sagazazu, J.R. Soroiz.

Argument: Conta les vicisituds d'uns xics sotmesos a l'absurda brutalitat del sistema educatiu de l'Espanya de la post-guerra. Els seus protagonistes ens aniran descobrint un fresc en el que esdevindran el escenaris de l'acció; en primer lloc l'escola, i més tard, la resta de tribunes des d'on el règim manava les seues senyals de recolzament; el cine de barri, la ràdio familiar, l'església i la premsa, representada ací per

Abril 27dm. (19'00h)

AVANÇ PROGRAMACIÓ MAIG:

CINEMA:

- "LA PROMESA" 30, 31 i 1 (juny)

- "UN VERANO EN LA GOULETTE" 16, 17 i 18

- "EL JOROBADO DE NOTRE DAME" 1, 2, 3 i 4

MÚSICA:

- QUINTET A FIATTI ITALIA 16

FESTA PER LA LLENGUA

23 maig: **COMEDIANTS** (poliesportiu)

25 maig: **PEPSICOLE** (entre altres)

Un plató de televisió, tallers, internet, concursos, etc... (Per tot el poble)

BOIRA D'ESTIMA

I

Mai em digues no vull més,
dis-me t'estime pot ser,
em fa por la teua veu,
jo em morc, si em dius adéu.

II

Per tu d'amor moriré,
sense tu no veig la vida,
vull el teu amor cada dia
o sinó al fons cauré.

III

Tu ets per a mi l'essència
de'n ma vida l'estància,
tu ets l'única assassina
de tota la meua estima.

IV

Hui encara jo recorde
el dia que et vaig vore,
hui encara puc sentir
el teu perfum femení.

V

Aquella nit mai l'oblidaré,
tots dos en el teu cotxe gris,
tant de goig una mateixa nit.

VI

No te'n vages, no m'oblides!
recordam almenys
que jo no faré menys
perquè crec que m'estimes
ara i per sempre més.

R. G.